

REVISTA NOĂSTRĂ

PUBLICAȚIUNEA SOCIETĂȚII LITERARE
A ELEVILOR LICEULUI „UNIREA”
SUB CONDUCEREA D^{III} PROFESOR D PĂPĂDOPOI

SUMAR

D-l Prof. Sp. C. Lăduncă	In Italia.
Un elev	O zi mare.
V. I. Popa	Pastel (versuri).
A. Munte	Cântul Primăverii.
A. Dumbravă	Vedenii (versuri).
Const. Th. Filipescu	Cine sapă groapa altuia... (teatru).
I. Caracaș	Educațiunea națională.
R. C. Vitan	Maxime.
G. D. Dimitrescu	Dare de seamă.
***	Cronica.

Soluții și probleme.

Delegații noștri autorizați cu desfacerea revistei sunt:

M. Arifeanu cl. V-a Liceul «Petru și Pavel» Ploești

V. V. Pella cl. VI Liceul Internat str. Anastase Pașu, 20 Iași

Aurel Munte cl. VII Liceul Național Iași.

Th. V. Dănilă cl. VIII Liceul «Principele Ferdinand» Bacău.

Gh. Antoniu cl. VII R. Liceul «Petru-Rareș» Piatra-Neamț.

Em. Grigoriu cl. VI-a Liceul «A. Bașotă» Pomârla

D. I. Dimitrescu cl. IV Gimnazial «V. Boerescu» R.-Sărut

Având în vedere cheltuelile pe
cari le facem din zi în zi pentru îm-
bunătățirea „Revistei Noastre“, rugăm
cu insistență pe toți cititorii noștri ce
au primit revista, să achite abona-
mentul.—Orice corespondență precum
și costul abonamentului prin mandat
postal, să se trimită d-lui Profesor
Dimitrie Papadopol.

„Revista Noastră“ apare la 1 și 15 ale fiecărei luni.

Abonamentul pe un an 4 lei
„ „ pe 1/2 an 2 lei 50
Un număr 20 bani.

Manuscrisele și răspunsurile concursului literar, se vor trimite D-lui Profesor Dimitrie Papadopol, strada Sf. Nicolae-Stroe, Focșani.

Pentru viitor atât chestiunile propuse din matematică fizică și chimie, cât și soluțiile lor se vor trimite pe adresa D-lui profesor Savel Rahtivanu de la liceul din Focșani,

Persoanele care primesc două numere consecutive se consideră ca abonate.

Având numeroase cereri din toate părțile, rugăm ca persoanele, care au primit revista și nu doresc să se aboneze, să ne înapoieze numerele primite.

==== Manuscrisele nu se înapoiază. ====

Revista Noastră

XXXXXXXXX PUBLICAȚIE ȘCOLARĂ XXXXXXXXX

Sub conducerea D-lui Profesor D. PAPADOPOL

ÎN ITALIA.

Sunt doi ani de când colegii mei, împreună cu mine și cu elevii liceului nostru, au făcut o excursiune de studii în frumoasa țară a Italiei.

Impresiunile vii, emoțiile puternice primite în această excursiune, precum și influența covârșitoare ce a avut asupra noastră din punct de vedere educativ și instructiv, ne-a demonstrat încă odată valoarea și importanța excursiunilor școlare.

E incontestabil astăzi că cultura literară și științifică — câștigată prin audierea cursurilor, prin citirea de volume ș. a. — trebuie întregită prin observarea directă a faptelor și fenomenelor, prin excursiuni de studii cu un caracter cât mai variat; numai așa se completează instrucția cu educația, care este tocmai scopul învățământului, numai așa ne deprindem să iubim ce-am învățat, câștigând o cantitate de cunoștințe trainice și utilizabile. Excursiunile școlare însuflețesc esențial învățământul și demonstrează «*de visu*» circumstanțele și fenomenele ce au avut loc în această lume; ele ne fac să constatăm cauze și efecte, ele ne educă spiriturile, ne înobilează inimile.

Bazat pe aceste considerente, corpul profesoral de la Liceul «*Unirea*» din Focșani a hotărât ca să se facă și anul acesta, în vacanța Paștelui, o excursiune de studii în străinătate. A fost ales din nou frumosul pământ al Italiei.

«*Mergem în Italia*» erau cuvintele dulci și armonioase cu care ne salutăm între noi și între prieteni, în școală și'n afară de școală.

Iată-ne în Italia, iată-ne la Roma; nu ne venia să credem, părea că visăm. Atunci când o mână de oameni, descendenți ai legionarilor lui Traian, 43 cu toți, profesori și elevi, plecați de pe malurile unui pârâiaș îndepărtat, după malurile Milcovului, veniam să salutăm bătrâna cetate a Romei, veniam să ne adăpăm cu cultură dela frumoasa

țară a latinității, era natural să ni se pară un vis, vis frumos, vis însă plin de realitate.

Ne-am dus în Italia atrași nu numai de origina comună a latinității, dar fiindcă acolo pe pământul surorii noastre mai mari, în orice râșor, în orice colțișor de mare sau de uscat, în orice oraș și mai ales în cetatea Cezarilor și a Papilor, omul de litere ca și cel de științe găsește un material didactic bogat, select și folositor nu numai tinerilor generații—elevilor— dar și profesorilor, care complectându-și cunoștințele vor căpăta facilitatea de a transmite și altora în mod clar avutul lor cultural.

Acolo în cetatea «Eternă», am contemplat Roma antică, cu ruinele palaturilor mărețe ale Cezarilor, cu rămășițele din „Forum romanum” și „Forum Trajani” construit în onoarea cuceritorului Dăciei. Mai încolo rămâi înmărmurit când dai cu ochii de uriașa clădire a *Colosseului*; când intri înăuntru te cutremuri de grandoarea lui și pare că auzi suspine, strigăte de durere, aplauze furtunoase etc.

Dincolo, peste Tibru, am admirat Roma papală, cu monumentală clădire a bisericii *Sfântul Petru*, operă neperitoare, datorită geniului lui Michel Angelo, Bramante, Brunelleschi și Rafael; iar alături se găsește palatul papal — *Vaticanul* — în care s'a adunat tot ceia ce sculptura și pictura renașterii a produs mai de seamă. Nu departe, pe malul Tibrului, se nalță masiv și grandios, castelul *St. Angelo*, care pare a ne spune că ntrupează în el și din puterea Cezarilor și din a Papilor — baza și centrul e construit de Adrian ca mausoleu, iar exteriorul și partea superioară a fost construit și ornamentat de diferiți papi.

Așa dar acolo în Italia, ideile profesorilor și ale școlărilor se identifică cât se poate mai bine; intuiția reprezentată la școală prin vorbe, tablouri, planuri, devine aici o realitate; totul se transformă în ceva succesiv și viu. Acolo teoria se traduce în practică. Acolo se citește după realitate pagini întregi din istoria omenirii cu diferitele ei epoci. În Italia am văzut, am pipăit, am călcat pe urmele de civilizație a strămoșilor noștri.

Din punctul de vedere științific, excursiunea în Italia a produs asupra sufletelor noastre nu numai o influență trainică și nobilă, dar și o orientare vastă și serioasă în dobândirea și complectarea cunoștințelor noastre.

Oameni de inimă și dornici de știință făcând săpături în pământ, cercetând peșterile, răscolind mărul apelor, au descoperit scheletele și avutul așa zișilor „oameni preistorici”.

Toate aceste rămășițe, tot acest avut este expus și aranjat în muzeul **Kircherian** din Roma, secția preistorică. Aici se păstrează, ca niște moaște sriute, sillexurile cioplite și lustruite, instrumente de prima necesitate a primilor oameni ce au locuit planeta noastră și care întrebate ne vorbesc de felul de viață a celor mai vechi strămoși ai noștri.

A fost destul ca aici să mai vedem evoluția craniului omenesc din starea lui primitivă—*craniul dolicocefal*— (diametrul antero-posterior desvoltat) în starea actuală—*brachicefal*— (diametrul antero-poste-

rior aproape egal cu diametrul lateral) și să admirăm mormintele simple dar trainice, scobite în piatră — *dolmenele* — pentru ca în mintea noastră să se perinde o întreagă epocă din istoria evolutivă a globului nostru — *epoca quaternară* —.

În acest muzeu fiecare bucățiță de piatră, fiecare os, fiecare instrument, ne dezvălește un colț din viața de toate zilele a omului primitiv, ne arată o lume care multă vreme, lipsită fiind de graiu, era săracă și înapoiată în toate privințele.

Vizitând **grădina zoologică** din Roma, am avut impresia că am făcut o călătorie dela ecuator spre poli, trecând prin diferite regiuni populate cu animale de apă și uscat, adaptate climei și diverselor circumstanțe. Am văzut elefanți, hipopotami — animale uriașe — sburdalnice maimuțe și papagali, păuni și fasani, pasărea paradis și reptile fioroase, toți locuitorii ai regiunilor ecuatoriale; apoi tigri și lei, mlădioase pantere și urâcioase hyene, sperioase căprioare și elegante gazele, struțul alergător și curiosul cangur, reprezentanți ai climei tropicale; sus pe niște stânci albe ce imitau zăpada iar jos în o apă limpede și rece trăiau împreună urșii albi și focete, stăpânitori veșnici ai regiunilor polare. Și am fi admirat multă vreme această lume complexă de animale dacă portaru n'ar fi anunțat închiderea grădinii — ora fiind târzie.

În **Aquarium** din Neapole se părea că ne coborâsem în fundul mării, ca să admirăm o faună bogată și variată în forme și culori. De la cele mai mici și transparente animale, dela invizibila meduză și cromatica actinie, până la înspăimântătoarele caracatițe și sburdalnicii pești, totul te face atent în observarea vieții intime a acestor animale, totul încântă privirea și delectează sufletul. Aici, profesorii și elevii au constatat progresele Șt. Naturale bazate pe metoda biologică, admirând cele mai frumoase exemple de *mimetism* și *comensualism*, arme puternice în lupta pentru existență.

În fine Italia sudică, cu cerul ei strălucitor, cu marea albastră și liniștită, cu frumoșii săi munți la poalele cărora se întind grădini de portocali și lămâi, livezi de măslini și smochini, a fost și este sediul celor mai groaznice catastrofe pe care le-a înregistrat istoria. E viu în mintea fiecăruia dezastrul cutremurului din Calabria și Sicilia din anul 1908, precum și desele erupțiuni vulcanice din această parte a Italiei începute încă din timpurile cele mai vechi, când au fost îngropate orașe ca Pompei, Herculenum și Stabia, de cenușa și lava Vezuviului, amenințător veșnic în trecut ca și în prezent.

Aici dar găsim fenomene geologice de o importanță capitală, reprezentate prin cutremure de pământ, prin vulcani, sulfatarii, mofete etc. *Vezuviul*, *coloanele templului lui Joe Serapis* și *sulfatarul dela Pouzzoli*, *grota câinelui*, sunt exemple clasice de fenomene geologice descrise în orice manual de geologie. Nici spațiul, nici timpul nu-mi îngăduie să fac descrierea acestora.

Iată dar fapte și fenomene ce nu se pot vedea, nu se pot simți, nu se pot admira, nu se pot înțelege decât pe frumosul pământ al Italiei.

Italia, prin așezarea ei geografică, prin frumuseța locurilor, prin varietatea peisajelor, prin bogăția monumentelor și a muzeelor, prin

mulțimea fenomenelor științifice, a influențat asupra noastră, dezvoltând în noi simțul de observațiune, ne-a inițiat gândirea în contemplarea naturii și a fenomenelor ei, ne-a trezit simțul pentru măreția firei.

Deci se cuvine ca de aici, din țara coloniștilor lui Traian, să trimitem Italiei cu tot focul dragostei noastre, salutul de frăție și recunoștință, îndemnând pe oricine dispune și dorește să se instruiască, să viziteze acest colțisor de pământ dumnezeiesc, în care natura pare că a acumulat tot ceia ce a avut mai frumos și mai instructiv.

SP. C. LĂDUNCĂ

Focșani, 1 Maiu 1913.

profesor

V E D E Ţ I I

*In liniștea eternă, în vechiul cimitir
Stă trist-o cucuvae, cu ochi ca de vampir.
Nu freamătă copacii și nici un glas răsună ;
Pe boltă, sus, lucește, fermecătoarea lună.*

*Și crucile mărunte ce stau împrăștiate
Apar ca niște umbre, înfipte 'n veci uitate.
Cavouri mari, frumoase, lucesc de mult în noapte
Și țintirimu-acumă se umple tot de șoapte...*

*E ora mântuirii, stafii sinistre-apar
Cu'n hohot plin de groază apar și iar dispar,
Și parcă această lume, ce aici pe veci dispăre
Își bate joc de ceilalți cu hohote amare.*

*Și luna 'nfiorată privește acest tablou,
Iluminat fantastic de-o rază în drumul său.
Și parcă de mirare, ea iese din orbită
Mișcându-se în grabă spre locul de ispită.*

*Dar iată, deodată un dans măreț se'ncinge
Și umbrele dansează și cucuvaea plânge
Și codrul se dărâmă și umbrele sporesc,
Un zgomot groaznic vine, suspin și... mă trezesc.*

O ZI MARE

În ziua de 30 Martie 1913, s'a serbat cu o deosebită solemnitate eșirea la pensie a iubitului nostru profesor d-l Gh. Pamfil. A fost cea mai mare serbătoare pentru liceul nostru, ziua aceasta, când fiecare eră stăpânit de-o bucurie și-o întristare în acelaș timp. Bucurie, căci toți ne

înveseliam văzând că A-tot-puternicul a dat zile celui mai iubit profesor și om de seamă, să-și vadă opera după o muncă neîntreruptă timp de 35 de ani la liceul nostru.

La orele 10 a.m. s'au adunat toți elevii liceului în sala de solemnități, unde au sosit și toți d-nii profesori împreună cu d-l Gh. Pamfil. Pe masă se aflau două mari buchete de flori din partea d-lor profesori și din partea elevilor, ca prinos de recunoștință față de cel ce și-a consacrat cele mai frumoase zile ale vieții, unei munci sânguitoare, încoronată de succes.

Cel dintâiu vorbește d-nul Simeon Crainic, directorul liceului, care prin vorbe bine simțite a scos

Gh. Pamfil

în evidență meritele d-lui Profesor Gh. Pamfil, care n'a uitat o clipă că pe lângă profesor mai este și cetățean al județului Putna. Fost elev al liceului local, d-l Pamfil și-a adus aminte mai târziu ca fiu al Focșanilor, că datoria sa era să contribuie la dezvoltarea morală și prosperita-

tea oraşului și 35 de ani în șir, îl vedem pe catedra liceului luminând școlăria prin cunoștințele sale, luând în acelaș timp parte ca factor principal la toate actele mari și de ordine culturală, ce s'au săvârșit în județul nostru. D-l Director sfârșește prezentând cele două buchete de flori semn de mulțumire și regret că profesorii și școlarii se despart așa curând de cel mai bun camarad și profesor, urând d-lui Pamfil viață lungă și fericită.

Corul liceului, sub conducerea elevului Em. Antonescu, întonează „Mulți ani trăiască” în mijlocul uralelor elevilor.

D-l Gh. Pamfil, cu lacrimile în ochi mulțumește D-lui Director pentru cuvintele pline de simțire ce i-a adresat, iar elevilor le spune că d-sa a căutat să-și îndeplinească datoria, și dacă uneori a fost prea seyer, aceasta a fost tot spre binele elevilor.

D-l Pamfil termină cuvântarea sa, spunând că și de acum înainte va munci neîntrerupt pentru propășirea liceului nostru și ori de câteori va fi nevoie D-sa va veni în mijlocul nostru pentru a ne lumina cu poveștile, a ne îndruma și împărtăși din vasta sa experiență.

D-l profesor I. P. Rădulescu, fost elev al d-lui Gh. Pamfil, adânc mișcat, vorbește arătând felul cum d-l Pamfil înțelege să-și facă datoria și câtă recunoștință îi datorește D-sa și toți foștii săi elevi.

D-l Pamfil a depus o muncă neobosită pe tărâmul școlar, a fost director al liceului timp de opt ani consecutivi, a fost unul din întemeetorii școlii profesionale și a făcut parte din primul comitet pentru ridicarea unui teatru în orașul nostru.

Adresându-se elevilor liceului, spune că sunt rari oamenii, cari știu să-și îndeplinească datoria cu atâta sfîntenie ca D-l Gh. Pamfil și sfârșește strigând: „Trăiască întru mulți ani fericiți!”

Corul întonează acelaș imn.

Vorbește apoi elevul D. Dimitriu, din cl. VIII R., din partea elevilor, arătând întristarea ce o simt elevii, astăzi, că se despart de unul din cei mai iubiți profesori ai lor.

În urmă elevii trec în curtea liceului, unde muzica militară întonează mai multe bucăți și școlarii se așează în coloană de marș pe clase.

Cu muzica militară în frunte, elevii—având drapelul în mijlocul lor—formează un impunător convoiu și împreună cu D-nii Profesori au condus pe neprețuitul lor profesor la locuința sa.

Acolo, a vorbit iar d-l I. P. Rădulescu, după care elevii în strigăte de „ura” și „să trăiască” s'au imprăștiat pela casele lor.

Această zi măreață pentru liceul nostru, este demnă de cel sărbătorit, căci dânsul pe lângă profesor, a fost un exemplu viu elevilor săi de exactitate și jertfă, pentru binele comun.

D-l Pamfil nu se uita la ființa sa, când era vorba să facă un bine pentru elevi sau pentru concetățenii săi.

Acum doi ani, D-l Gh. Pamfil a fost unul din factorii principali cari au contribuit la strălucitul succes al excursiei liceului nostru în Italia.

Iar azi când D-sa nu mai este profesor, când noi nu-l mai vedem pe catedră, acum simțim și mai mult în sufletul nostru scânteia de recunoștință față de cel ce ne-a fost profesor și părinte; scânteie ce tinde să fie un foc veșnic, în inima acelora ce l-au cunoscut și-au știut a-l prețui..

Cântul Primăverei!

Ca o tresărire din vis îmi par întâile tale zile, o scumpă primăvară!

Mi-au povestit bătrânii ce-au albit de ninsul florilor tale, mi-au povestit și anii zglobii ai copilăriei mele despre tine, despre frumusețea ta!...

...Și mi-au îngânat așa de dulce povestea ta duioasă, cântul tău melodios și plin de viață, încât și azi, când văpăitul rece al crivățului dispare'n noaptea nordului, mă las plutind în lumea visurilor tale ca atunci, când viața îmi apărea ascunsă sub un vâl roz de mătase, ca și atunci, când iluziile mă chinuiau noaptea, iar pieptu-mi tresăltă sub voluptatea ta caldă, o dulce și veselă primăvară!...

...Pe atunci nu cunoșteam suferința, și zile mohorâte de toamnă ca și cele înfrigurate de iarnă, erau pentru mine tot zilele tale, frumoasa mea!

În așternutul moale și cald, adormiam târziu cu surâsul pe buze și cu gândul veșnic luminat de farmecul tău!!...

* * *

...Sunt vesel și plin de nădejde azi, căci peste banalitatea zilelor mele, a fluturat zâmbetul tău plin de gingășia depărtării!...

...Lumea visurilor tale m'a învăluit iar cu duioșia lor, și cântul tău cadentat îmi sună din nou în ureche!

Sunt în agonia copilăriei! Lupta aspră a vieții m'așteaptă și totuși, farmecul tău mă atrage. Iluziile îmi năpădesc făgașul gândirei, ca'n zilele tale, să trăiesc iarăși zile pline de seninătatea altor timpuri!...

Fire aurite din părul tău bogat în șuvițe alunecă peste pământul negru, ca să răsară în urmă și verdele dătător de hrană și plăpânde de flori, ce'nfrigurate își scot capul, și te 'ntreabă parcă: «Ne dai voie»?...

...Nesfârșitul zărei nu-și mai conturează în linii mohorâte crestele dealurilor, ce pline de farmecul vieții tresăltă sub surâsul voioșiei, iar ciorile nu se mai avântă stoluri, în juru-ne,—când seara coboară din văzduhuri,—croncănind a desnădejde, căci în bătaia de aripi, cocostârcii au venit odată cu tine, iubită primăvară!...

Vântul!... Ce blând e vântul tău o primăvară! Pare însuși suflul tău cald, ce molatec izbește obrazul și plin de parfumul proaspăt al corolelor de-abia deschise, îți gădilă nările!...

Printre pomii ce cutezători au prins frunză, vrăbiile sprintene,—cu gușele pătate'n negru,—își ciripesc melodia, iar prin câmpiile smălțuite de flori mirositoare, mieii cu lâna creată și lucie se joacă, sburdând prin ierburi.

Fluturii cu aripile colorate își înfig trompa în nectarul dulce al viorelelor. O rândunică cu un paiu în gură și coada desfăcută în furculiță străpunge aerul, ca o săgeată scăpată din arc.

Izvorul șagalnic își saltă unda, tresărind de-o fericire nouă.

Scăldate'n sânge apar turlele bisericii, când seara se apropie și soarele dispare în haos!

Ca o picătură de aur, Luceafărul clipește din pleoape în așteptarea Lunei, ce acopere sub trena ei argintie, o'ntreagă lume de fericiți... muritori!

...Pacea stăpânește întinsul.

Vântul nu suflă, crengile nu se clatină, florile nu tremură, izvorul doar își susură unda!...

...E pace adâncă!... tăcere de noapte și totuși un cânt nesimțit îmi umple auzul!

E cântul melodios al frumuseții tale,—dătătoare de viață,—o caldă și binevenită primăvară!!.

AUREL MUNTE cl. VII R. «Liceul Național».

Iași Martie 1913.

P A S T E L

*Râul murmurând suspină
Pe sub sălcii plângătoare,
Pe nisipuri se alină
Și se sbuciumă'n vârtoare.*

*În oglinda de pe ape
Soarele își joacă focul
Când departe.. când aproape
Vânturatic ca norocul.*

*Joacă'n umbra umezită
Fulgerări, scântei, lumini,
Și e soare o clipită
Și-o clipită 'ntunecimi.*

*În nomolul de pe maluri
Se târăsc copiii goi
Se gonesc și sar în valuri
Și vin iute înapoi...*

*Și cântând se'ntind la soare
În nomolul încălzit
Pe când prinde să'nftoare
Ziua zarea'n asfințit*

Victor I. Popa, Liceul Internat—Iași.

Din Ploești.

Dare de seamă asupra unei conferințe

În ziua de 21 Martie 1913, Domnul N. Ținc, literat și publicist, a ținut în amfiteatrul Liceului «Sf. Petre și Pavel» din Ploești, o prea frumoasă conferință al cărei miez au fost 2 povești auzite „de pe buzele celor cari au luat parte la războiul din 1877” după cum începe distinsul conferențiar.

Multe sunt jertfele făcute de români—continuă mai departe D-l conferențiar Ținc—pentru a-și dobândi independența; eroii acestor povești sunt doi prahoveni. Dar să mă opresc asupra cuvântului *răsboiu*. Răsboiul este un flagel, o plagă care dă brânciu civilizației; este o sfârșiere continuă între frați. Dar îl respect când este făcut pentru o cauză sfântă și dreaptă; atunci el este comoara virtuților și jertfelor practicate pe altarul Patriei. Este o datorie, o necesitate; să răspunzi cu cuțitul tâlharului cari te atacă. Noi am perî dacă n'am ști să răspundem acelor ce ne atacă, cu baioneta. Și după cum Christos a luat biciul ca să gonească pe necredincioși, tot așa și noi trebuie să-l luăm ca să pedepsim nerecunoștința aceloră căroră le-am dat viață. Mai departe conferențiarul face aluzie la aliații Balcanici cari au fost mincinoși atunci când au pus în nasul puterilor deviza:

«*Libertatea fraților supuși*». Ne arată apoi, cruzimea aliaților cari nu cruțau nici pe femei, nici pe copii: cruzimea acestui răsboiu în care românii au căzut cu miile. Jertfitu-se nu pentru patria lor... ci pentru străini. «Simțiam nevoia», zice conf. «a simpatiza cu acești nenorociți de Turci. Disprețul lumii nu este o pedeapsă pentru liberatori; le va veni aceasta de la fatalitate!. Face apoi două povestiri din răsboiul 1877. În una din povestiri se oglindea vitejia Românilor; iar în cealaltă nepăsarea față de moarte, dragostea de patrie și caracterul frumos, blând al Românului chiar în momentele supreme...

Românul a luptat nu numai pentru sine ci și pentru alții. «Am scăpat pe Ruși de la peire, am dat viață Bulgarilor și acum câteva zile ne-am vărsat sângele la ocuparea Adrianopolului peniru Gloria Bulgariei.. cari ne amenință.

Raportul, trimis de Sukri Pașa Porții spune că cuceritorii vorbeau românește. Da, așa este! Și acei cuceritori au fost românii de pe Valea Timocului. Și să nu ne mire faptul acesta, de oare-ce cei cari au vorbit românește s'au luptat românește» închee distinsul conferențiar.

* * *

Ne-a arătat D-nul Ținc, sufletul și caracterul acelu Român care este urmașul legionarului roman, urmașul celui mai nobil și viteaz popor din trecut. Ne-a arătat, prin această conferință, vitejia acelu român, care timp de 18 veacuri a respins atacurile din partea dușmanilor; a acelu român care a fost aici la Dunărea, santinela lumii creștine contra Islamului. Din această conferință am văzut cu toții vitejia legendară, desfășurată la Plevna, în urma cărei vitejii am scăpat o împărăție și am dat independența unui popor: poporul Bulgar. De pe urma acestor jertfe, făcute pentru alții ne am ales cu un câștig moral. Bravura armatei noastre a rămas pildă însă urmașilor și unui dușman care ne insultă și amenință cu ocuparea Dobrogei, provincie care a fost stăpânită de Mircea cel Bătrân și care ne-a fost dată la 1877 în schimbul Basarabiei. Pentru aceasta am cerut o ușoară rectificare de graniță; o refuză. Ei bine, dacă nu obțin românii dreptate își vor face singuri cu curaj și încredere în destinele neamului căci România este ușa orientului, garanția păcii și liniștea popoarelor.—Nu cu diplomați se întăresc statele ci cu ascuțișul săbiei!

* * *

De aceea, conferința D-lui Ținc, a fost bine venită tocmai în momentele acestea grele, când noi trebuie să ne reculegem și să ne gândim la faptele strămoșilor noștri ca, bazați pe comorile de înțelepciune și vitejie a le lor, să pășim și să privim mai cu încredere în prezentul și viitorul neamului românesc.

Gheorghe D. Dimitrescu, Cl. V m. Liceul din Ploești.

M A X I M E

din La Rochefoucauld.

Un înțelept va fi adesea strâmtorat, dacă nu va avea o companie de proști în jurul lui.

*

De obicei, nu te lauzi, de cât pentru a fi laudat.

*

Sunt bârfeli, cari laudă și laude cari bârfesc.

*

Interesul vorbește tot felul de limbi, joacă tot felul de reclame; chiar, pe acela de desinteres.

*

Iubim în totdeauna pe acei cari ne admiră și nu iubim niciodată pe acei ce-i admirăm.

*

Filozofia triumfă cu ușurință asupra relelor trecute și celor viitoare; însă relele prezente triumfă ele.

R. C. Vitan, cl. IV-a gimnaziul Caracal.

EDUCAȚIUNEA NAȚIONALĂ

Educațiunea națională se începe în familie, și continuă în școală, armată, teatru și societate.

Prin faptul că acolo învață să-și iubească limba, credința, obiceiurile, casa părintească cu părinții, frații, surorile și neantul, *familia* pune baza fundamentală a educațiunii naționale.

Câteva observațiuni se impun.

a) Mamele cu mijloace materiale să-și crească singure copii, să nu-i lase pe seama doicilor și guvernantelor, care nu vor îngriji niciodată un copil cu aceeași dragoste cu care mama își iubește și îngrijește pe al său.

b) Să nu se lase copiii pe mâna slugilor care le înveninează sufletul cu deprinderi rele.

c) Femeile din societatea înaltă disprețuiesc limba neamului nostru;

acea limbă pentru care Ardelenii și Basarabeni duc luptă pe viață și pe moarte în țările lor.

«O putere ne înfrățește, o taină ne leagă pe toți de marele, de sfântul suflet al poporului nostru; e adâncă iubire a limbei strămoșești și e credință neștrămutată în continuitatea istorică a neamului, care de două mii de ani își cântă doina în limba aceasta. Imprejurările au făcut, ca o mică parte din neamul nostru să cugete într-o limbă străină, și-i dureros că unii par a-și face o mândrie tocmai din această rușine. Datoria noastră, a celor mulți, e să-i asimilăm, să fim misionarii vieții românești pentru toți rătăciții și înstrăinații bunului nostru popor. Să lucrăm cu toții pentru a reîntoarce acest crâmpel răsleț la poporul de care s'a despărțit. Vom fi numai un neam întreg și mare. Nici una din viețile care-i aparțin nu se va mai risipi în deșert. Și numai așa, și numai atunci se va înțelege de toți că avem și noi Români un rost și o chemare pe lumea aceasta». (Al. Vlăduță).

2) Școala, e chemată a continua și completează multe din lipsurile pe care le lasă familia în această privință. În școală educațiunea națională se face cu mai mult temei. Invățătorul caută să încălzească inima tinerilor ființe ce-i sunt incredințate, arătând faptele glorioase ale străbunilor noștri, frumusețea și bogăția limbei precum și înțelepciunea Regelui nostru.

«Școala americană nu pregătește pe un om numai pentru nevoile vieții individuale ci pentru viața națională a neamului. Ea pune o metodă riguroasă în serviciul unei voințe conștiente. Totul este rânduit, ca să se creeze și să se desvolte în copil sentimentul național, patriotismul.

După o lege a statului, steagul național trebuie să fâlfâie totdeauna în fața școalei, pentru ca elevii să-l vadă și să-l salute în fiecare dimineață.

«Copiilor mai mici li se dă stegulețe, pe cari ei le mișcă în tactul unui cântec patriotic, apoi le strâng la piept, spre a arăta astfel dragostea ce au pentru neamul lor.

«Pildă strălucită de purtarea unui popor hotărât să trăiască.

«Viața este totalitatea puterilor, cari luptă în potriiva morții.

«Un popor ca și o ființă viețuitoare nu dăinuște decât prin crearea neîntreruptă. De aci urmează că datoria școalei este de a întări organismul național prin desvoltarea voinței și a patriotismului».

3). Armata, alt factor de căpetenie care pe lângă familie și școală contribuie la desvoltarea sentimentului național.

Armata completează educațiunea fizică, intelectuală, morală și națională a tinerilor chemați a servi patria, trimetând la vetrele lor cetățeni voinici și destoinici deprinși cu toate greutățile vieții, cetățeni morali deprinși cu ascultarea și respectul legilor, cetățeni care să-și iubească țara și neamul, care să fie gata a-și jertfi interesele lor pentru binele țării și al neamului Românesc.

4. Teatrul. Ca mijloc de educațiune națională este și teatrul. Când vedem reprezentându-se pe scenă figurile mărețe ale strămoșilor, ne simțim mai însuflețiți de dragostea de neam.

(Apus de soare, Viforul, Curcanii, etc.)

5) Cel din urmă factor care ajută la complectarea educațiunii naționale este *societatea*. Conștientă de importanța și necesitatea dezvoltării sentimentului național, ea ne pune la îndemână nenumărate mijloace pentru dezvoltarea lui.

Scrierile literare cu cuprins eroic ale scriitorilor noștri și poeziile populare de acest fel, societățile corale (Carmen etc.) muzeul de artă românească, unde se află obiecte de artă curat naționale, contribuiesc în mod simțitor la întreținerea și dezvoltarea sentimentului național.

«Intruniți în societăți de apărare națională, să luptăm în potruva pelagrei și a celorlalte boli ce pustiesc satele; să cercetăm pentru ce descrește populația românească din orașele Moldovei, pe când străinii se înmulțesc, să căutăm pricina și leacul relelor ce primejduesc existența poporului românesc» (Vasiliu-Bacău).

Așa dar, familie, școală, armată, teatru și societate, *uniți în cuget și simțiri*, să lucrăm pentru cultivarea și dezvoltarea simțământului național. Fără acest simțământ orice muncă este zadarnică și în fața dușmanilor poporului românesc, ne vom găsi slabi și în neputință de a le ține piept.

Ion Caracaș cl. V M. Licențiat din Ploiești.

Cine sapă groapa altuia..

farsă într-un act

de Const. Th. Filipescu

Persoanele :

Trajan, directorul revistei

Mișu, prim redactor

D'Artagnan

Viorel

Georges

Kamadeva

Colaboratori

Vasile, servitor

Un poștaș

Un jurnalist

Un băiețuș, dela Tipografie.

Acțiunea se petrece în sala redacției revistei „Strigătul Mulțimei”. Mese de scris în stânga și dreapta. Scaune, o sobă fără foc, câteva scânduri tăiate lângă ea. Ușă în dreapta și în stânga. La ridicarea cortinii în sală numai Mișu și Georges, scriu fiecare la câte o masă.

SCENA I

Mișu și Georges, (scriu)

Mișu — (serie puțin, asvârle condeiul și-și freacă mâinile) Brrr!..Ce-i frigul ăsta, bre ?... Ei, mă Georges, n'auzi ?... Pe cine mai sugrumi ?!..

Georges — Stai puțin!.. Imi gonești inspirația !..

Mișu — (se scoală frecându-si mâinile, se apropie de Georges). Comiți ceva?... (se uită pe hârtia lui) Aa, versuri ?.. Să știi că o să iasă soarele !.. Dar cum scrii tu pe frigul ăsta ?..

Georges — (asvârle nervos hârtia) Ei, vezi ce fel de om ești?... (Mișu, se dă înapoi) M'apuc și eu să fac ceva, tu mă'ntrerupi !.. Spune-mi singur dacă se face !..

Mișu — (Georges se-apucă iar să scrie) Ei lasă nu te mai su-pără!.. N'ai grijă, că n'o să-ți iau pâinea dela gură.

Georges — (plictisit se scoală se plimbă cu pași mari) Degeaba!.. Mă'ntrerupi...

Mișu — E vina mea?... De ce n'ai pus o placardă mare cu in-scriptia: „E strict oprit profanilor să intre'n templul muzelor!“...

Georges — Și nici nu-ți faci idee cum îmi veniau versurile!..

Mișu — De-a gata, îmi închipui!.. Și ce rimă-ți trebuie?... Mai pune lemne'n sobă...

Georges — (se uită'n sobă) Crezi că-i foc?... Vream să fac o e-pigramă artistei care jucă aseară în rolul titular, pe care s'o pun motto în capul articolului meu de critică...

Mișu — Pe cine?... Epigrama sau artista?..

Georges — (supărat) Lasă-mă'n pace; cu tine nu mai ies la capăt...

Mișu — Ei, dar nu mai fii și tu așa supărăcios; cum e trig a-fară, nu vreau să mai tremur și de frica ta... Spune ce rimă-ți trebuie?..

Georges — Dă-mi o rimă la decoltată!..

Mișu — (se gândește puțin, apoi repede) Decoltată... lată, par-fumată, stricată, șofată, patată, șifonată, îmbrăcată...

Georges — Ho, stai!.. (aparte) Și subțire îmbrăcată!.. Ei acum te rog ascultă:

La reprezentația de-aseară Cât eră de decollată

Privind artista eră vară: Și subțire îmbrăcată!.. (pauză)

Mișu — (după puțină reflecție) Da, da!.. E bună; dar să vezi un sîrșit mai pesimist, mai melodramatic... Cum ai zis primele două versuri?..

Georges — La reprezentația deaseară
 Privind artista eră vară...

Mișu — Așa bun!.. Ascultă!

Dar după ultimul ei cânt

Ghiciai că'n pungă suflă vânt!..

Georges — (il ia degât) Vino să te sărut, ești piramidal, ești co...adică ce spun eu?... O să plesnească de necaz!.. Parol!..

Mișu — În cazul acesta nu te fericesc, ba pot zice chiar câte compătinesc!.. Și eu sunt gata să-mi retrag colaborarea, căci con-știința mă oprește...Să plesnească?... Vei fi acuzat de înalta judecată de crimă cu voe și condamnat la...

Georges — (mirat) Cum adică să n'o...

Mișu — Ba da, dar... (întră Viorel cu Kamadeva).

SCENA II

George, Mișu, Viorel și Kamadeva.

Viorel — (intrând) A, salve, amici!.. Ce mai faceți?... Munciiți din gros, ai?... Eșe?..

Mișu — Se poate ?..

Viorel — Este vre-o lucrare nouă ?..

Georges — Este cum să nu ?.. Dar cine-i stimabilul ?..

Viorel — E tânărul și distinsul nostru colaborator Kamadeva !
Știi acela cu poezia aia în formă populară..

Foaie verde Simioc
Eu nu pot stau în loc.

Foaie verde de smochin
În dorul puicii eu beau vin...

Mișu — A, da !.. [dă mâna lui Kamadeva) Ne pare bine, Mișu Tomescu.

Georges — (idem) Georges Spineanu.

Viorel — (arătând pe Georges lui Kamadeva) Cronicar politic, teatral și celelalte de mare talent...

Kamadeva — Ei na !.. că doar nu-l citește eu regulat ?.. Nimeni nu citește revista ca noi...

Georges — Cum sunteți mai mulți ?..

Kamadeva — Nu, adică eu, vreau să spui...

Mișu — Mai aveți vre-o poezie pentru numărul acesta ?.. V'o publicăm ; vă bucurați de simpatia publicului cititor...

Georges — Vă reproducem fotografia în revistă ! [aparte) o fi având vre-una ?..

Kamadeva — Tocmai am adus una... (Georges tresare) Tot stil popular !.. (Georges face gest de mulțumire) Intitulată : „Amor candid“.

Tofi — A, a, a !.. S'o auzim... să o...

Kamadeva — (luându-și o poziție și un aer declamator).

Amor candid !..

Didonei !..

Tofi — Cum ?.. Care Didonă ?

Mișu — A, o fi Hipare și Didona !..

Georges — Mai bine-i zicea „Dendona“ (lui Viorel) adică curcă, (Viorel râde).

Kamadeva — (citește declamator).

Amor Candid !..

Didonei !..

Foaie verde de bujor

Dar când puica nu-i acasă

După puica mor de dor.

li las o serisoare pe masă :

Foaie verde lemn uscat

„Foaie verde țipirig

După puica fug în sat !..

„Te iubese puico candid !..“

Și mă iscălesc pe ea :

„Te sărut, Kamadeva“. (Mișu strâmbă din nas)

Mișu — [după puțin timp) Ați isprăvit ?.. E admirabilă, admirabilă !..

Viorel — Am adus și eu niște versuri simboliste !..

Georges — Amice, tu ești viitorul patriei noastre !..

Mișu — Citește-ne strofa cea mai frumoasă !.. Ori nu-i cu strofe?..

Viorel — Dar nici nu știu pe care s'o aleg... Măi, e admirabilă!..
Am trimis'o părintelui poeziei simboliste... maestrului... Topârbomba.
Știi ce-a zis ?..

Mișu — Dacă vei binevoi să ne spui vom ști...

Viorel — A zis că-i cea mai bună poezie simbolistă...

Mișu — Ce putea să-i spună Topârbomba ?.. Și zi-i Tobârbomba, ai ?..

Viorel — Să vă citesc să vedeți... (face gesturi nepotrivite și declamator)

Romanța celei ce-o să vie...

Plouă, plouă, plouă
Și din streșini curge
Picături de rouă...
Dar pe deal se vede
Și nimeni nu crede
Un călăreț ce fuge...
Pe trei cai
De trei ori schimbați
Pe la trei răspântii

De trei zile într'una
Vine'n goană
Gonind tot ce'n cale
Intâlnește-acuma.
Dar se-aude-o goarnă
Cei trei cai înaripați
Pe la trei răspântii
De trei ori schimbați...

Georges — Aha, înțeleg. Călărețul e simbolizarea poeziei simboliste, care înfruntă toate piedicile ce i se pun în cale ; dela cele mai mari ploaia, până la cele mai mici, roua... Pricep...

Mișu — (afectat) Și fuge gonită din urmă de lumea ingrată, care nu vrea să recunoască meritul și viitorul poeziei simboliste...

Viorel — Dar să-i vedeți încheerea...

O ajuns acuma
Sună.
Sună de trei ori
In trei clopoțele :
Unul de argint
Altul de aramă
Celălalt de zinc...
Ploaia cade'nt'r'una
Il cuprind fiori

Dar el cu curaj toate-le învinge...
Și trei porți deodată
Toate se deschid
Intră... și nu plânge...
Porțile se'nchid ..
In curte-un miel suges...
Picături de rouă
Ce din streșini curge,
Plouă, plouă, plouă !..

Georges — (lui Viorel) Incetul cu încetul ai să ajungi să nu te mai cunosc... Progresezi uimitor...

Mișu — (lui Viorel) Felicitările mele tu simbolizarea simbolului simbolismului simbolizat...

Georges — O publicăm...

Viorel — Tocmai trecui pe acolo și-o lăsai s'o culeagă...

Mișu — Foarte rău !.. (Viorel surprins) Eu ce-s aici ?.. Sunt eu redactor sau nu ?..

Viorel — Bine, dar...

Mișu — Nimic... destul!.. Foarte rău ai făcut că ai dat'o fără

autorizația mea... O să-mi dau dimisia !.. (se plimbă furios. Se oprește) Ce ?... Elu sunt bătaie de joc ?.. (se plimbă, se oprește) Când vreți publicați tot ce vreți, dar ce ?.. (se plimbă cu pași mari).

Georges — (Il ia cu binișorul) Ei lasă, Mișule, că se poate repara greșala...

Mișu — (furios) Nu.. (blând) Ai o țigare ?..

Kamadeva — (serviabil) Poftiți, mă rog !.. (Georges îi oferă țigări lui Mișu).

Mișu — (aspru) Nu fumez decât.. (aprinde țigara).

Kamadeva — (se retrage iute) Scuzați, vă rog..

Viorel — Tipograful a spus să ne ducem să facem corectura...

Mișu — (agitat) Duceți-vă !.. Vă opresc eu ?.. Când publicați, voi ce vreți, ce pot face eu ?..

Georges — Dar ce face D'Artagnan, cu foiletonul ?... Nu mai vine...

Mișu — [se duce la ușă] Vasile, Vasile !..

Georges — De ce-l chemi ?..

Mișu — Să-l trimit să aducă să facem corectura acasă...

Georges — Ești copil ?.. Ți se pare că-i prea cald ?.. Eu speram să dăm de căldură la tipografie... (Intră Vasile servitorul)

SCENA III

Cei de sus, Vasile

Vasile — M'ați chemat ?..

Mișu — Poți să pleci !.. (Vasile iese)

SCENA IV

Cei de sus, fără Vasile

Mișu — Oamenii ăștia te-aduc la disperare !.. Nu-ți mai dai seamă nici când ți-i frig... Dar ce-s lemnele acelea ?! (se plimbă)

Georges — Pentru ziua când o veni Trajan, directorul..

Mișu — Ei poftim !.. Par'că ai să-l hrănești cu lemne... Dar cine-i directorul ?.. Nu i om și el ca noi ?.. Ia să facă focul (strigă) Va... [se aud pași].

Georges — Sst !.. Vine cineva !.. (intră D'Artagnan grăbit)

SCENA V

Cei de sus, D'Artagnan

Toți — Aaa ! (D'Artagnan privește uluit în juru-i). Bine-ai venit !.. Te așteptam !..

Mișu — Cum merge ?..

D'Artagnan — [mirat] Ce să meargă ?..

Mișu — Foiletonul !..

D'Artagnan — Strașnic, bre... niciodată n'a eșit așa de bine !..

Georges — (aparte) Și rândul trecut tot așa spunea !..

D'Artagnan — Nu măi; dar să vedeți !.. E admirabil...

Viorel — Te rog să ni-l citești și să ne dai voe să-l corectăm...

D'Artagnan — Dacă veți avea ce mai întâiu!.. (citește tare și dă cu pumnul în masă) „Mii pe bombe“!..

Toții — Ce e, ce e?..

Mișu — Nu cumva ai luat alt manuscris?.. Așa ai tu obiceiul...

D'Artagnan—(continuă să citească).. Zise contele dând cu pumnul în masă pe când intră în casă!.. Mă voi transporta la domiciliu și voi percheziționa cele mai ascunse locuri!..

Georges — Dă-mi voie!.. Care va să zică Contele s'a întors acasă?..

D'Artagnan — Bineînțeles!.. De mult chiar...

Viorel — (scoțând o revistă din buzunar) Păi, în numărul precedent ziceai că el pleca de acasă... Uite [arată] sfârșitul :... „Vax, șopti contele, eșind din casă.“

Mișu — Ei bravo!.. Par'că toți o să stea cu revista'n buzunar să o compare. Numai tu fiindcă ai o poezie și..

Georges — Ei și la urma urmei chiar de-ar fi așa...

D'Artagnan — Sigur... ascultați... (caută rândul) Unde-am rămas?..

Viorel — „Cele mai ascunse locuri...“

D'Artagnan — Aha, da...Cele mai ascunse locuri... (citește) „Și contele se duse la sonerie și sună... Apoi începù să se plimbe cu pași mari prin odaie, cu o mână'n buzunar. Cu mâna dreaptă își răsuția vârful mustății pusă sub banduliera neagră, ca noaptea fără stele, iar cu cealaltă răsfoia o carte de pe masa din colț. Intră servitorul..

Mișu — Stai puțin!.. Băeți numărul acesta trebuie să-l vindem mai scump!..

Toți — De ce?..

Mișu — Cititorii vor avea fericita ocaziune să vadă în acest număr un monstru: „uu conte cu trei mâni.“

Viorel—Eu am observat, dar n'am vrut să spun, știi îmi erà nu știu cum...

Mișu — Ei, da, da; nici nu mă'ndoiesc.. pe urmă banduliera neagră ca noaptea fără stele...

Viorel — Tocmai vroiam să-ți spun eu...

D'Artagnan — Nu bre, musteața, am zis..

Mișu— Adică, ai vrut să zici.. Pune un semn și să corectezi... Notează însă că în acelaș timp doresc să nu întârziem cu apariția... Destul că au trecut două zile... Citește!..

D'Artagnan — (pune semn) „Intră servitorul...Contele se oprește din mers se ntoarse cu fața spre ușă și ordonă servitorului să pună șeaua pe cal... Servitorul pleacă glouț...“

Georges — Cum contele mergeà?.. Par'că răsfoia o carte...

D'Artagnan—Da, răsfoia, dar pe urmă iar se plimbà, știi... până să vină servitorul..

Viorel—Și știi cum sunt servitorii astăzi; suni de cinci ori până să vie...

Mișu — Ei continuă mai departe!..

D'Artagnan — [citește] După câteva clipe, trecătorii depe Strada Intunericului, văzură o umbră neagră... Era el... Contele alergă în goana calului, ce nu se deosebiă în noapte, spre locuința infidele s'o surprindă...

Mișu — (întrerupând) Lasă pasagiul ăsta, căci...

D'Artagnan — Dar de ce ?..

Mișu — (în taină) Vrei să ne dai de rușine... (tare) Știm noi că ești tare în privința asta... te cunoaștem... momentele acestea le descrii mai bine ca Zola, Maupassant și... ce zic eu ?.. Chiar mai bine ca Traian Dumitrescu !..

D'Artagnan — (vădit încântat) Deși ploaia cădea în abundență pe străzile pustii și străzile erau pline de apă, calul mergea mereu înotând până la genunchi în apă, pe străzile întunecoase. Într-o noapte. La un colț de stradă contele fu izbit și orbit pentru un moment de lumina puternică a unui felinar cu lampă gazoasă... Calul numai vede pe unde merge, alunecă, cade și prinde sub el pe conte, care muri... instantaneu. Lumea se adună...

Viorel — Cum, vrea să zică moare ?.. (lăcrămează).

D'Artagnan — (trist) Da moare !..

Georges — (duios) Săracul !.. Ce moarte... D-zeu să-l erte !.. (șterge ochii)

Mișu—(lui D'Artagnan) De ce ești așa de rău ?.. Uite cum face lumea să plângă !.. Ești hain !.. Mai lasă-l, bre, să mai trăiască, macar două zile...

Viorel— S'o surprindă, să aibă și el satisfacția asta macar înainte de-a muri..

D'Artagnan — Dar cum facem ?.. [pauză, se gândește] A, da !.. (șterge și serie) Contele ca prin minune, fiind bun călăreț, observă ca prin minune accidentul, sări jos de pe cal și scăpă ca prin urechile calului să nu fie strivit sub cal. Cu ajutorul trecătorilor ridică calul, încălică și plecă instantaneu...

Mișu — Incognito, vrei să zici...

D'Artagnan — Da, incognito pe străzile pustii !.. (intră poștașul)

SCENA VI

Cei de sus, Poștașul în ușă.

Poștașul — (intrând) Poșta !..

Mișu — Georges, vezi ce-o mai fi aducând... [lui D'Artagnan] E bun, e foarte bun !.. În orice caz e publicabil, dai dovadă de vădit progres... și pe urmă publicul nostru cititor n'o să înțeleagă, e obișnuit numai cu romane à la Scherlok Holmes !..

Poștașul — (strigă) Onor. revistei „Strigătul Mulțimii“, revistă literară, politică și științifică.

SCENA VII

Aceiaș, fără poștaș.

Mișu — (lui Georges) Dela cine-i ?..

Georges — Dela Trajan, directorul.

Mișu — Ei ?.. [pauză]

Georges — Vine !..

Mișu — Să-i facem o surpriză.

Kamadeva — Mai bine-o farsă.

Mișu — Oare ?..

Kamadeva — Da, da !.. Mai bine, zău !..

Toți — Ar fi o idee...

Mișu — Dar cum ?..

Kamadeva — Mă'mbrac eu femeeste și-l primesc eu ; o să-i.., dar lasă e'am mai făcut eu.

Georges — Știi ce ?.. Noi toți ne ducem la gară să-l așteptăm. el rămâne singur, și pe urmă nici nu-l cunoaște, e nou venit..

Kamadeva — Mă duc, am pe cineva aici alături, să mă'mbrac

Mișu — Dar o mai fi vreme ?.. (se uită la ceas) E 5 jum. și la 6 fără 10, vine trenu..

Kamadeva — Am șters'o.. (iese)

Georges și Mișu — Noi la gară ! (ies).

SCENA VIII

Viorel și D'Artagnan.

D'Artagnan — (după ce s'a asigurat că nu mai e nimeni în odaie, frecându-și mânele). Admirabil !.. Nici nu mă așteptam la o așa întorsătură !.. Mă, Viorel, ascultă ce vreau să-ți spun ! Scrisoarea asta a fost făcută de mine, așa că.. pricepi matale, cum stau lucrurile, directorul nu va veni.

Viorel — Cum asta ?.. Dar spuneă că vine.

D'Artagnan — Stai să vezi !..

Viorel — A, stai că pricep, care va zică nu vine !.

D'Artagnan — Sigur.

Viorel — (mirat) Cum sigur ?.. Dar dacă are gust să vie ?..

D'Artagnan — Stai puțin.

Viorel — Aha, pricep. Tu ai spus că vine, dar nu vine, fiindcă tu știi sigur, — ai vorbit cu directorul — , vrei să-i înșeli.

D'Artagnan — Adică.. i-am înșelat !.. [râd amândoi]

Viorel — Ei bravo !.. Ești dat dracului, ești compromis pe șapte ani.

D'Artagnan — Ascultă Viorel, lasă-mă că copiez foiletonul, căci cum au să vie ei supărați dela gară.. (se așează la masă).

Viorel — Te distruge !.. Ba nu, zău, mă, D'Artagnan, dar bine-i păcăliși !.. (se plimbă cu pași mari prin odaie, deodată se oprește brusc aducându-și aminte de ceva).. Dar informațiile politice ?..

D'Artagnan — Că bine zici !.. (stă pe gânduri) Dar să mai facă și Mișu, că noi am făcut destul ! (scrie)

Viorel — Adevărat !.. [se plimbă, iar cu mânele în buzunar ; după puțin timp] Dar n'ar fi mai bine s'o ștergem noi la corectură înainte de venirea lor ?..

D'Artagnan — Ideia nu-i rea !.. (se scoală) Voi complecta acolo

ce mi-a mai rămas. (vor să plece) Dar stai !... Să lăsăm un bilet prin care să le spunem să facă informațiile politice și să ne găsească la tipografie... (scrie) Viorel se plimbă nerăbdător. După ce-a scris). Gata, acum haidem !.. Adică stăi !.. [tainic] Azi am împușcat un leu și... fac cinste !.. Aidem la o lăptărie să...pricepi matale !..

Viorel — Știi că e o ideie ?.. bravo !.. (îl sărută).

D'Artagnan — Mi se pare că mă confunzi cu altcineva !.. (ies râzând).

SCENA IX

Vasile, singur, intră încet, privind în jurul lui.

Nu știu ce o fi având stăpânii mei !.. Tare mi-i teamă să nu fi pățit ceva, doamne ferește !.. (își face cruce) Mă chiamă, mă dă afară, nu pricep nimic, zău, dacă pricep ceva !.. Să mă fac așa, dacă pricep !.. [scoate tutunul și hârtia și și face țigară] Și parale ioc !.. [vede lemnele] Iacă, au lemne și nu fac foc... dac'ar fi niște sgârie brânză, nu mi-ar fi necaz, dar... sunt niște mână spartă !.. (aprinde țigara, se plimbă prin odaie) Bine, dar nici nu mai poți să stai aici !.. Uite ies aburi din gură !.. (se oprește la masă). Ce-ar fi dac'aș aprinde focul ?.. Cu câteva hârtii... (ia câteva hârtii de pe masă, citește) „...Negura se lasă deasă peste stăzile pustii...“ asta nu merge, nu-i bună de foc... dând de căldură se topește și... se stinge focul... (citește alta) „... O căldură bine făcătoare se răspândește în jurul lui...“ A, da, asta-i bună, poate c'o da puțină căldură !.. [ia o c. p. și citește încet)... Ce-i asta ?.. Da, e data de azi !.. Vine directorul !.. Să fac foc, trebuie... nu face să fie frig. [începe să facă focul. Voci afară] Ce-i asta ?.. Au și venit ?.. (intră Mișu și cu Viorel) Dacă n'are noroc !.. (când îi vede pe cei doi, o șterge iuteafară).

SCENA X.

Mișu, Georges.

Mișu — (intrând, lui Georges) Care va să zică, așa cu domnul director, ne trase chiulul, cum am zice.

Georges — Cum așa ceva !..

Mișu — Care va să zică n'a venit ? (se plimbă prin odaie).

Georges — Cam !..

Mișu — Hm, da !.. Ia ascultă, ce facem cu individul ăla ?..

Georges — Care ?..

Mișu — Kamadeva !..

Georges — Hm, da !.. Să facem !..

Mișu — Ce ?..

Georges — Ceva !.. Fiindcă el poate să cadă pe fiecare clipă ar fi bine să-i jucăm o farsă. (Mișu răscolind pe masă găsește biletul lui D'Artagnan)

Mișu — Stai !.. Ascultă !.. (citește) „Vă rog faceți informațiile politice pentru revistă și veniți la tipografie. D'Artagnan“. (se-aude afară strigând „Universul, Dimineața, Minerva ilustrată, Furnica, etc!“)

Georges — (iese în ușă) Cu jurnale !.. Vino 'ncoace !.. (intră).

George, Mișu, Jurnalistul.

Georges — (spune ceva lui Mișu la ureche)

Mișu — (șipă) Admirabil !.. (*Georges* tresare)

Jurnalistul — Ce voiți ?.. Care jurnal ?

Mișu — (vesel) Adevărul, că spune mai multe minciuni !

Jurnalistul — (căutând) Mi se pare că s'a epuizat !.. Da, da s'a epuizat !.. Să vă dau Minerva sau Universul, serie sinuciderea a doi amorezați în stația B. M.. da, domnilor, săracii..

Mișu — I-ai văzut ?..

Jurnalistul — Cum nu !.. Nu vin acum din Cișmegiu.. s'au spânzurat cu aceeași frânghie de copac.. săracii, ce dragoste, să se spânzure așa, la un loc !..

Georges — Unul politic !..

Jurnalistul—Aha, unul politic ?.. Să vă dau *Facla*, e foarte interesantă, e socialistă.. Socialismul, domnilor, este politica mea, care va ține... și eu m'am înscris la acest partid ; șeful nostru domnul...

Georges — Dă-o mai iute !..

Jurnalistul — [căutând] S'a epuizat !.. Se vinde, D-lor, ca pâinea caldă.. Pofțiți *Universul!*, (*Georges* îl ia și-l dă lui *Mișu*),

Georges — Du-te alături și fă articolele politice, eu am să vorbesc ceva cu domnul jurnalist. (*Mișu* iese răzând) Domnule, noi am fost trași pe sfoară și vrem să ne răsbunăm. Era vorba să vie azi directorul revistei ce-o scoatem noi și...

Jurnalistul — Scoateți o revistă ?.. să-mi dați s'o vând.

Georges — (continuă).. și n'a venit; o fată trebuia să-l primiască, îi pregătisem o farsă; acum D-ta te deghizezi și vii în locul directorului).

Jurnalistul — Pricep eu tare bine, dar vorba-i, iese ceva ?..

Georges — Adică cum ?..

Jurnalistul — Par'că d-v. nu știți !

Georges — Aha, o să facem să iasă.. Am convenit ?..

Jurnalistul — Convenit !..

Georges — Haidem alături să te aranjez.. (ieșind) Tu n'ai să zici o vorbă; ai s'o lași să facă tot ce-o vrea, dar s'o curtezi !..

Jurnalistul — Mă rog !.. (iese).

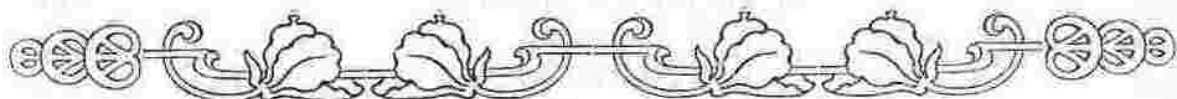
(Va urma)

P O E T U L

Cu'n pardesiu decolorat de soare În el durerea lumii se reșfrânge
Cu opera-l intactă'n subțioară, Și-o cântă'n versuri bine inspirate..
Poetu-și plânge soarta sa amară... Indolatrând mult suflete curate,
'Nălțându-se spre zări fără hotare. Induioșându-l inima ce plânge...

În cale nezărind pic de lumină,
Sărac lipit 'și-ar pune capăt vieții...
Dar inima-l,—deși părtaș tristeții,—
lubește'n taină... o floare de grădină...

Marius P. Vasiliu cl. V-a M. Liceul „Uuirea“

CRONICA

În ziua de Joi, 25 Aprilie, au sosit colegii noștri ce-au făcut excursia în Italia.

Elevii s'au adunat la orele 5 la liceu, de unde în coloană de marș, cu gorniștii în frunte, s'au dus la gară unde au fost așezați pe peronul gării. O mulțime imensă aștepta cu nerăbdare sosirea excursioniștilor. Părinții, doamnele și domniile profesori din localitate, cum și o mulțime de alți orășeni înțesau peronul gării. În fine sosirea trenului fu anunțată! Când trenul intră în gară, muzica militară intonă marșul nostru național și lumea izbucni în strigăte delirante de bucurie și de urale. Părinții își îmbrățișau copiii, noi ne îmbrățișam colegii! Revederea eră plină de entuziasm. Atunci d-l Gh. Pamfil, profesor pensionar, a ținut o înflăcărată cuvântare, prin care îndeamnă elevii să planteze aici cunoștințele căpătate în această excursie.

Dela gară formând un cortegiu impozant au străbătut orașul cu muzica militară în frunte, până la liceu. Pe stradă lumea aclamă pe excursioniști.

La liceu vorbește d-l director Simeon Crainic, salutând pe excursioniști. D-l St. Graur, vorbește din partea părinților și cetățenilor apoi d-l Leonescu conducătorul excursiei, o fructieră admirabilă de argint, dar din partea părinților elevilor excursioniști cu inscripția: D-lui C. Leonescu, conducătorului excursiunii elevilor lic. „Unirea” în Italia, părinții și prietenii: recunoștință. Elevul Const. Filipescu din cl. VII vorbește din partea elevilor rămași în Focșani. Răspunde d-l C. Leonescu, vădit emoționat și elevul Al. Gorgos din cl. VIII.

În urmă în strigăte de urale, mulțimea a condus pe d-l C. Leonescu la locuința D-sale.

* Excursioniștii mulțumesc d-lor Mitileneu, Dr. P. Robescu din Roma, dr Feldman, d-lui Pavelescu sculptor și Chiriachide din Florența și întregii colonii românești din Roma și Florența, pentru concursul dat

* În ziua de 28 Aprilie, orașul nostru s'a îmbogățit cu un nou monument, datorit distinsului sculptor Pavelescu Dimo (Florența), care a eternizat în bronz bustul lui Gh. Apostoleanu, care a fost unul din cei mai străluciți membri ai baroului din Putna și care a făcut parte din comisiunea însărcinată cu traducerea codului civil.

* Din cauza întoarcerii excursioniștilor, revista apare mai târziu

Soluțiile problemelor din No. 10 și 11.

1 Aritmetica. No. 1 a fost rezolvată de Dimoftache Gh. Cl. I liceul Focșani.

$$\begin{array}{r}
 \text{No. 11 Avem IX— și XX—} \\
 \quad \quad \quad \text{X} \quad \quad \quad \text{88} \\
 \hline
 \quad \quad \quad \text{1=} \quad \quad \quad \text{22}
 \end{array}$$

Deslegată de *Manolescu P., Chiși* cl. III liceul Ploești; *Gurău St. Toma* cl. II liceul Focșani; *George I. Ionescu* cl. II B. Liceul Focșani.

No. 2. Paltonul cu ghetetele costă 68 lei și când ar da pe palton cu 6 lei mai puțin și pe ghetele cu 6 lei mai mult, însă în acest caz paltonul costând de 3 ori mai mult ca ghetetele, rezultă că în 68 lei se cuprinde de 4 ori costul ghetetelor și prin urmare $68 : 4 = 17$ lei ar costa ghetetele, dacă ar da pe palton cu 6 lei mai puțin.

Ghetetele costă dar : $17 - 6 = 11$ lei, iar paltonul $68 - 11 = 57$ lei.

Rezolvită de : *Gr. A. Trifescu* cl. III gim. Alexandria.—*Nic. Gh. Doru* normalist Buzău.—*George I. Ionescu*, cl. II B liceul Focșani.

No. 3. Dacă adunăm 66,50 lei cu 72,75 lei, cu 25,25 lei, suma 164,50 lei cuprinde de 2 ori costul fiecăruia din cele 3 obiecte; prin urmare $164,50 : 2 = 82,25$ lei este costul numai odată a tuturor obiectelor. Deci scăzând din el, pe rând, costul a câte două obiecte, vom afla cât costă al treilea.—Astfel : $82,25 \text{ lei} - 66,50 \text{ lei} = 15,75 \text{ lei}$ costul ghetetelor ; $82,25 \text{ lei} - 72,75 \text{ lei} = 9,50 \text{ lei}$ pălăria, etc.

Rezolvită de : *Nicu Gh. Doru*, normalist Buzău.—*Gr. A. Trifescu* cl. III Alexandria.—*N. A. Bardescu* VI reală Buzău.—*George I. Ionescu*.

No. 4. Ambele calfe lucrează împreună 17 zile, pentru care li se cuvine câte 10 lei ziua, $17 \times 10 = 170$ lei.—Și fiind că dâșii iau împreună 202 lei adică 32 lei mai mult, această sumă o ia a doua calfă, care lucrează 25 zile, adică singur cu 8 zile mai mult ca cealaltă. În cât el ia pe zi : $32 : 8 = 4$ lei și deci primu ia pe zi $10 - 4 = 6$ lei.

Rezolvite de : *Nicu Gh. Doru*, normalist Buzău. *N. A. Bardescu* cl. VI reală Buzău. *Gh. A. Trifescu* cl. III Alexandria. *Gurău St. Toma* cl. II liceul Focșani.

No. 5. Țiganul perzând 5 raci, perde 5×7 bani = 35 bani, dar socotind acum racul cu 8 bani în loc de 7 bani, cu cât îi cumpărase, urcă deci prețul fie-cărui rac rămas cu câte un ban, și cum îi lipsea 35 bani îi rămăsese 35 raci, care împreună cu cei 5 perduți, fac 40 raci. Atâta cumpărase.

Verificare : 7×40 raci cumpărați = 280 lei.

8×35 raci rămași = 280 lei.

Rezolvită de : *Nic. G. Doru*, normalist, Buzău. *N. A. Bardescu*, cl. VI R. Buzău. *Gr. A. Trifescu*, cl. III Alexandria.

II *Algebra* No. 3. Să se rezolve $x + y + z = xyz = 2x + y - z = 6$.

C. Mironescu cl. V Reala, Focșani.

Avem : $x + y + z = 6$ (1)

$2x + y - z = 6$ (2)

$xyz = 6$ (3)

Egalând [1] cu [2] obținem $x = 2z$ [4]

Ducând [4] în [2] » $y + 3z = 6$ [5]

Apoi [4] în [3] » $2yz^2 = 6$ [6]

Eliminând pe y între [5] și [6], obținem $z^3 - 2z^2 + 1 = 0$, care admite ca rădăcină pe 1.—Deci avem $z^3 - 2z^2 + 1 = (z - 1)(z^2 - z - 1) = 0$

De unde $z-1=0$ și $z^2-z-1=0$, care ne dau $z_1=1$, $z_2=\frac{1+\sqrt{5}}{2}$, $z_3=\frac{1-\sqrt{5}}{2}$

Aceste valori duse în (4) dau: $x_1=2$, $x_2=1+\sqrt{5}$, $x_3=1-\sqrt{5}$

și atunci (5) ne dă: $y_1=3$, $y_2=\frac{3}{2}(3-\sqrt{5})$, $y_3=\frac{3}{2}(3+\sqrt{5})$

Soluțiile care verifică însă sistemul sunt: $z=1$, $x=2$, $y=3$.

Rezolvită de: N. A. Bărdescu VI R Buzău.

No. 4. Să se rezolve ecuația:

$$\frac{\sqrt[n]{a+x}}{x} + \frac{\sqrt[n]{a+x}}{a} = \sqrt[n]{x}.$$

Alungând numitorii și scoțând în membrul I $\sqrt[n]{a+x}$ în factor comun și apoi ridicând la putere a n -a ambii membri obținem

$$(a+x)^{n-1} = a^n x^{n-1}$$

De unde după extragerea rădăcinei a $(n+1)$ -a din ambii membri și rezolvirea în privirea lui x , căpătăm.

$$x = \frac{a}{\sqrt[n]{a-1}}.$$

Rezolvită de: N. A. Bărdescu, VI Reală, Buzău.

No. 5. Să se rezolve ecuația: $\left(\frac{b+y}{b-y}\right)^2 = 1 + \frac{dy}{ab}$.

Rădicând la patrat, alungând apoi numitorii și reducând, obținem

$$4ab^2y - b^2dy + 2bdy^2 - dy^3 = 0$$

$$\text{sau: } y(4ab^2 - b^2d + 2bdy - dy^2) = 0$$

$$\text{care dă: } y=0 \text{ și } dy^2 - 2bdy + b^2d - 4ab^2 = 0$$

$$\text{De unde: } y = b \pm 2b \sqrt{\frac{a}{d}}$$

Rezolvită de: N. A. Bărdescu cl. VI Reală, Buzău.

Probleme propuse

Aritmetică. 1. Un călător parcurge un drum dintre 2 sate, mergând de la primul la al doilea în $2\frac{1}{2}$ ore, iar la întoarcere în 2 ore și cu iuțeala de 80 m. pe minută. Să întrebă cât e distanța dintre sate și câți metri a făcut pe oră la ducere.

Gh. Ionescu, II B liceul Focșani.

7. Zece bărbați și opt femei câștigă împreună 50,40 lei pe zi. Dacă 5 bărbați primesc 19,20 lei, cât câștigă fiecare femeie?

8. Un crescător de porumbei, avea un număr oarecare, pe care și-a propus să-i vândă cu 2,75 lei perechea. Perzând 12 porumbei socotește că dacă vinde pe cei rămași cu 3,25 perechea, ia aceiași sumă. Câte perechi a avut el?

9. Un număr—având trei cifre zecimale—crește cu 24,975 când îi lepădăm virgula. Care este acel număr?

10. Câți bani aveam, dacă după ce am pierdut 0,05 din ei, și am cheltuit 0,4 din rest, mi-a mai rămas 17,10 lei?

11. Să se arate că expresia: $E \equiv n^2 (2n^4 + 3n^3 - n^2 - 3n - 1)$ este divizibilă cu 36 oricare ar fi n .

Gr. C. Zamfirescu VI reală Focșani.

Algebra. 8. Să se rezolve ecuația:

$$\sqrt{ax} + \frac{b}{\sqrt{ax}} = \sqrt{bx} + \frac{a}{\sqrt{bx}}.$$

9. Idem ecuația:

$$\sqrt{x\sqrt{b}} + \sqrt{b\sqrt{x}} = \sqrt{bx}$$

10. Idem ecuația:

$$\sqrt[3]{a} + \sqrt[3]{x} = \sqrt[3]{a+x}.$$

C. Mironescu, V reală Focșani.

11. Să se demonstreze că expresia

$$E \equiv a b c d + (b-a)^4$$

este în totdeauna un patrat perfect, dacă a, b, c, d sunt 4 numere în progresie aritmetică.

Gr. C. Zamfirescu, cl. VI reală Focșani.

Geometrie analitică. 3. Să se verifice că *bisectricea* dela vârful unui triunghi isoscel este în același timp *înălțime* și *mediană*.

4. Să se găsească unghiul făcut de perpendicularele duse prin punctul $(3, -5)$ la dreptele: $x=3y$, $6y-5x=4$.

Am primit la redacție interesanta lucrare: *Călăuza aviatorului* de Roland Garros, traducere de căpitanul—aviator A. Popovici.

D-l Popovici a umplut un mare gol traducând această cărticică și punând-o la îndemână tuturor. Aviațiunea deși „este bogăția țării care o practică mai bine mândria sa și arma cea mai puternică în ziua când războiul va izbucni“, este totuși așa de puțin și prost cunoscută, — nu mai vorbesc la noi — dar chiar în Franța după cum spune și Garros.

Cărticica aceasta, scrisă într'un stil popular și coprinzând toate chestiunile referitoare la aviațiune precum și o îndrumare asupra celor ce ar trebui să fie școlile de pilotaj, este merită să dea oricui ar citi-o o idee în mic despre aviație.

G. Alexan,